

(Po)beg

Sedim na ograji mostu in razmišljam. Kako naj končam svoje bedno, brezupno življenje? Kako naj se umorim, da bom ljudem dokazala, da nisem mevža, s katere čustvi se lahko igrajo? Kako naj za vedno pobegnem pošastim, ki me lovijo?

Lahko bi se obesila. V kleti bi vzela vrv, jo pritrdila na strop in jo zavezala v zanko. Zanko bi si ovila okoli vratu in jo zategnila. Ne. Smrt je predolga, baje se dušiš najmanj pet minut, preden ti zmanjka zraka in umreš. Pet minut je dolgo obdobje, lahko bi me kdo videl in mi umor preprečil. Ah, kaj pa govorim, saj nikomur ni mar zame, nihče se ne bo spraševal, kje sem in kaj delam. Ali morda potrebujem pomoč.

Lahko bi pogoltnila uspavalne tablete, kar vse iz škatlice naenkrat. Samo zaspala bi, ničesar se ne bi spomnila, nič me ne bi bolelo. Ampak to ni pogumna smrt. Tako se ubijejo reve. Jaz pa nisem reva. Svojo smrt si predstavljam legendarno. Smrt, o kateri bodo govorili še dolgo. Smrt, ki je ne bodo pozabili in ne bom samo številka obupanih najstnikov, ki bi potrebovali psihiatra.

Skok z mostu je že bolj pogumna in epska smrt. Potreben je samo en zdrš in že bodo od mene ostali samo koščki krvavega mesa, ki jih bodo morali pobirati. Kaj pa, če se ne razletim na koščke in po čudežu skok preživim? Končala bi za štirimi belimi stenami, priklenjena na stol, obkrožena z ljudmi, ki bi šarili po moji glavi in iskali odgovore na vprašanje: Zakaj se je hotela ubiti? Naj pomislim. Saj res. Zakaj?

V meni prebiva pošast. Ta pošast potuhnjena čaka v temi in preži na trenutek, ko bom na tleh. Čaka na pravi trenutek, ko doživim poraz, ko me kdo prizadene, ko sem osamljena, ko sem žalostna ... Takrat pošast skoči iz teme, vame zasadi ostre zobe in me ne izpusti. V meni povzroči vihar nevarnih misli, ki me ne marajo. Glas pošasti mi kriči na uho, kako me nihče ne mara in kako ničvredna sem.

Ko bi umrla, bi ta pošast v meni utihnila. Pošast, ki me žre od znotraj, bi izginila. Rada bi pobegnila besedam, ki mi ukazujejo, kakšna moram biti. Včasih je lastnica teh besed pošast v meni, včasih pa človeška pošast. Saj ni važno, obeh se bojim in stalno bežim pred njima.

Ljudje bi se končno ustavili in me videli, videli, da obstajam. Oziroma *sem* obstajala. Bi jim bilo hudo? Morda. Bi jokali za mano?

Kadar je hudo, se zatečem v svet pisanja, v svet, ki ga lahko ustvarim po svoje. V njem je ljudem mar zame, sprejemajo me takšno, kot sem, v takšnem svetu lahko zažarim. V pisanju uživam, izstopam, ampak biti nadarjen v resničnem svetu ni mačji kašelj. Izstopati v nečem je kot deska z žebli. Vsi žebli so zabiti v desko, en sam pa odstopa. Enega samega, ki je drugačen od ostalih, zabijejo s kladivom nazaj v desko.

Zato bi rada izginila iz resničnega sveta. Rada bi zbežala pred pošastmi, ki me lovijo, pred nenehnimi porazi in razočaranji, pred mislimi, ki se vrtinčijo v moji glavi. Moje noge so izmučene od neprestanega brcanja in boja za uspeh. Borim se za svoje življenje, brcam in plavam v razburkani vodi, pa so tam še vedno roke, ki me tiščijo pod gladino.

Ampak nekje v temi še vedno obstaja glasek, čisto tih, ki mi pravi, naj ne obupam. Svet pisanja, glasba in ples se mi nasmihajo, me vabijo k sebi, da se jim prepustim in mi nudijo zavetje pred pošastmi.

Nisem odločena, da se bom ubila. V resnici ne znam zavezati vrvi v zanko, nimam uspavalnih tablet, strah me je višine ... sploh pa imamo doma samo tuš in ne banje. Noben od naštetih načinov samomora ni pogumen. Če bi se ubila, bi se predala, bila bi reva, ki se ne zna soočiti s pošastmi, ki prihajajo iz nje same, in pošastmi, ki so okoli nje. To bi bila izgubljena vojna brez boja. Pošasti bi zmagale, tega pa nočem.

Skočim z ograje. Ne v vodo, temveč na varna, trdna tla. Morda bo v onstranstvu lepše, ampak tega še ne bom izvedela tako kmalu. Ugotovim, da bom svoj pogum in odločnost dokazala tako, da neham bežati, da ostanem in se soočim z vsemi pošastmi, ki lačne prežijo name.

Neham bežati pred njimi in trud ter energijo za beg prihranim za pobeg pred dekletom, ki je sedelo na mostu in se hotelo pogumno ubiti. Pobegnem.